

raade, er ikke Kjøbenhavns Søbefæstning eller Kjøbenhavns Landbefæstning og alle de Smaatterier, der komme frem, og ikke, at man overhovedet ikke vil give Noget til Forsvaret. Det er der ikke et sandt Ord i, der er Tungen her, der ikke vil bevilge, hvad der er nødvendigt til Forsvaret, men Forskjellen mellem de to Grundanskuelser er: Skal der drives en Alliancepolitik med Fæstninger, store Skibe og søgaende Flaader, eller skulle vi ind paa en Fredspolitik og som Følge deraf væsentlig støtte os paa det levende Værn, smaa Skibe og Torpedoer. Det er Forskjellen, det er derpaa, det kommer an, om vi skulle søres i den ene eller den anden af disse Retninger. Den ene Retning er kostbar og vil stadig mere og mere udpine Befolkningen, baade ved en forøget Værnepligt og ved forøgede Skatter, den anden er en fornuftig og billig Retning, der gjør det muligt for Befolkningen at fremme sine materielle Interesser og leve et lykkeligt Liv. Det er den eneste Forskjel, alt det Andet er ikke Andet end Misforståelse. Jeg tror, at den virkelige Betingelse for, at vi kunne komme ind paa en fornuftig Politik, er, at vi slaa ind paa en sparsommelig Militærpolitik. Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 122 skal jeg bemærke, at det gaar ud paa to Rægtelser. Den ene angaar en foreslaaet Istandsættelse af Fagaderne paa Søofficersskolens Bygninger. Det er Noget, har man ment, der kunde udsættes. Det er jo ikke noget Principspørgsmaal; om de Fagader vaskes i Mar eller et andet Mar, falder Verden dog ikke sammen og bliver Danmark ikke erobret. Det andet Spørgsmaal angaar en Fornyelse af Vinduerne i Nyboder; det er mere brændende. Den ærede Minister vil kunne huske det fra Valgkampagnen, da han har havt megen Glæde af de Vinduer; der stak et stemmende Hoved ud af hvert af disse Vinduer den Dag, det kan jeg saa godt begribe. Men Spørgsmaalet er af en noget videregaaende Natur, og da den praktiske Side af Sagen er overstaaet, kunne vi nu maasse rolig disputere om den theoretiske Side, nemlig om det er forstandigt nu at foretage store, gennemgribende, kostbare Reparationsarbejder i Nyboder. Spørgsmaalet er, om det er forstandigt at lade Nyboder ligge, hvor det ligger. For Diebliffet have vi et Forslag om Flytning af Husarkasernen, og vi vente ad Aare et Forslag om Omregulering af Citabellet eller Anvendelse paa anden Maade af nogle af Citabellet optagne Grunde. Jeg siger ikke, at det er ønskeligt eller glædeligt, men det ligger i Luften. Det kan nok være, at det er en daarlig Luft, men som sagt, det ligger der.

Og saa er det dog et Spørgsmaal, om det er forstandigt og rigtigt at anvende en stor Del af Kjøbenhavns indenbys og mest forbare Grunde, som ville have størst Udbytte til at spille en Rolle, naar den nordre Havn bliver færdig, og hele den store Udvidelse af vor Havn, som der maa foregaa, bliver gennemført, til et overordentlig kostbart Kaserneetablissement, som tager utrolig Plads, dels til Hærens Folk, og dels til Nyboder. For Militæretatens Vedkommende er der ingen Fordel ved det; det ligger overordentlig affides og langt borte, og fra et økonomisk Standpunkt er det vist at ødsle med Grund og med Penge. Nu kan jeg gjerne indrømme, at dette ligger ikke for nu, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa det, men jeg har blot villet antyde det i saa Træk for at vise, at naar Udvalget er betænkeligt ved at gaa til en saadan gennemgribende Vinduesreparation, har det sine gode Grunde, men det er naturligvis ikke Meningen at udsætte de Folk for Snue og Træk, som ere nødte til at bo derude. Derfor betyder Rægtelsen ikke Andet, hvilket allerede er oplyst, men som det ikke har været muligt indtil nu at faae Drelshd for, at vi ere villige til at give, hvad der behøves til Reparation af de Vinduer, der virkelig trænge dertil. Der er ikke det Mindste i Veien for, naar Ministeren stiller et Forslag til tredje Behandling, at vi forhandle om det Forslag og det Beløb, og det kunne vi vist blive enige om, naar det blot ikke bliver en gennemgribende Fornyelse af Vinduerne, men naar det bliver en paa virkelige paa-viselige Mangler begrundet Jordring. Det gjør mig ondt at maatte reducere hele dette Valgspørgsmaal ikke saa lidt, men jeg trøster mig med, at nu gjør det ikke Noget mere. — Vædringsforslaget under Nr. 123 er hele Udvalget enigt om; det gaar ud paa at nægte en Bevilling til Skolen for Overmatroselever. Ministeren har oplyst, at Skolen eksisterer, men jeg tror, den havde ikke Lærere eller Elever tidligere, og nu ønsker den at faae en mere anset ydre Skikkelse. Det er man noget betænkelig ved; det at oprette ligefrem som særlig Konto en Institution som en saadan Skole, finder man fra hele Udvalgets Side ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til. Hvad der hidtil er sket, den Undervisning, der har fundet Sted, maa vel kunne fortsættes paa samme Maade. At gaa til et saa konseventsrigt Strid, som det er at optage en særlig Konto til et saadant Die-med, maa Udvalget fraraade. Man kan ganste vist sige, at det er kun en lille Sum, 500 Kr., og det er kun et Par enkelte Lærere, men vi veed, hvad det voxer til med